

Ó pře-div-né po - tý - ká - ní Va - vřín-ce s u-krut - ni - kem, ó pře-div-nou pût - ku! Nad

ji - né hroz - né po - tká - ní ty - ran - na s mu-čedl - ní - kem, jenž se sta - lo v skut - ku.

1. Ó předivné potýkání
Vavřince s ukrutníkem,
ó předivnou pûtku!
Nad jiné hrozné potkání
tyranna s mučedníkem,
jenž se stalo v skutku.
2. Katanské nástroje snáší
ti holomci tyrannovi
i oheň dělají,
ukrutník Vavřince straši,
hrozejí hrdinovi:
však neodolají.
3. Rošt, by jeho pekli, strojí.
Což k tomu rytíř statný,
již aspoň tu coufá?
Nic se on roštu nebojí,
nic hrdina udatný,
nebo v Boha doufa.
4. Ano na rošt položený
víc oplývá radosti,
vysmívá katany,
z jedné strany upečený
že by byl, zuve hostí,
tyranna k snídání.
5. »Obrat',« praví ukrutníku,
»jez, jak chceš, do sytosti,
však já neustoupím.
Víry svaté protivníku,
se mnou čiň dle líbosti,
tak si nebe koupím.«
6. Oheň tehdy, všechno jiné
přemoh rytíř zmůžilý,
přemohl ukrutníka.
Věděl, že vše brzo mine,
tak dřív doběhne k cíli.
Ctěme mučedníka.
7. Ohněm lásky zapálení,
všecko mile trpíce,
nuž, s nim zavolejme;
kříž, všelijaká trápení
pro Krista snášejíce,
vesele zpívejme:
8. Svatý Vavřince, uslyš nás,
vespolek tě vzýváme,
slyš prosby nehodné,
uslyš k tobě znějící hlas,
tobě ke cti zpíváme,
uslyš nás pokorné!